

DEKLICI

STANO KOSOVEL

*Kot na nebo pride zarja večerna,
mojo si, deklica, križala pot,
in zdaj v pogumu tako neizmerna
moja pred tabo trepeče perot;
daj mi, daj, deklica, vsaj svoje roke,
te svoje lilije, da mi na njih
kakor v spominu na sanje globoke
tibo izgine ta žalostni vzdih!*

GROZOTA RAZDEJANJA

STANO KOSOVEL

*Naložil me je Satan in me nesel
na svojih krilih čez sveta prepade —
jaz gledal sem stvari in sem se tresel:*

*Zvezdâ in solnc biló je brez števila,
cest pa, da celo večnost bi prepregle,
a vendar vsaka se mi je meglila.*

*In sem ga vprašal na tem strašnem letu,
čemu življenje nam ubija vero,
da mremo mladi v strahu in trepetu*

*še preden duši božji čar zasine,
še preden klas na njivi nagne glavo,
preden korak zavije v kraj tišine.*

*Nič ni dejal. Zaprhotal je tiho,
le krilo se mu je navzdol spustilo —
neslišno sva prišla v dolino vzdihov:*

*Tam videl sem, kako gnetó se črvi,
kako se kače grizejo in levi,
ker v bújici vsak htel bi biti prvi.*

*Vse drlo je samo za zlatim tokom,
za mamonom, ki svetu ude zviija,
a nihče mu ni mogel priti v okom.*

*Množice padale so ko slapovi
čez ostre skale in pošastno vpile —
zaman! . . . V smrt so jih treskali valovi.*

*Nastal je mir . . . In kakor po neurju
ne gane tožba nébesa ne zemlje
in jad razplini se ko dim v mehurju,*

*je vse zmedlevalo. Brez trohe volje
strnišče tam požeto je ležalo,
še veter dahnil ni na mrtvo polje.*

*Kar je ostalo živega na svetu,
je bilo drobno, zrno kakor pleve,
in je zamiralo že v rosnem cvetu;*

*a sad, če ga drevo je že rodilo,
je bil grenak in trpek in ni zorel,
odpadal je, ker je bil udarjen s silo . . .*

*Omagal sem . . . Zmračilo se je v meni
in tla so se mi nekam izpodnesla —
Satan me spustil v uri zagrenjeni
je v reko časa brez čolna in vesla.*